

Prefață	7
Cuvânt-înainte	9
Introducere	11
1. Începuturi modeste	15
2. O dorință împlinită	23
3. „Mergi spre Vest și spre Sud”	33
4. Dumnezeu îmi binecuvântează întreaga familie	42
5. Calea persecuției	48
6. „Dumnezeul lui Petru este și Dumnezeul tău”	59
7. Dumnezeu îmi vrea inima în întregime	69
8. „Stai liniștit și să știi că Eu sunt Dumnezeu”	76
9. Prin valea umbrei morții	91
10. Cuptorul aprins	103
11. Sfârșitul postului	117
12. Dumnezeu îmi dăruiește un fiu și mulți frați	126
13. Un suflet de mare preț primit de la Domnul	135
14. O speranță viitoare	148
15. Un cimitir acoperit cu spini	158
16. Dumnezeu toarnă din abundență din puterea Sa extraordinară	174
17. A doua oară în închisoare	187
18. O vizită dureroasă a familiei mele	197
19. Stația de alimentare cu untdelemn a lui Dumnezeu	208
20. Calea spre unitate	223
21. A treia oară în închisoare – abisul existenței mele	232

22. O evadare miraculoasă	241
23. Părăsirea cortinei de bambus	253
24. „Înapoi la Ierusalim”	267
25. Reflecții asupra celor patru ani petrecuți în Occident	281
26. Un nou tip de persecuție	292
27. O schimbare bruscă de planuri	301
28. O sămânță în pământ	311
29. Un viitor la fel de luminos ca promisiunile lui Dumnezeu	328
Index	335

Omul ceresc

Remarcabila poveste a vieții
fratelui Yun din China

Omul ceresc

Remarcabila poveste a vieții fratelui Yun din China

Fratele Yun
împreună cu
Paul Hattaway

Casa Cărtii, Oradea
2011

The Heavenly Man

Copyright © Brother Yun and Paul Hattaway 2002

This translation of The Heavenly Man is published by arrangement with Casa Cărții Publishing House.

Citatele biblice sunt luate din Sfânta Scriptură, traducerea Dumitru Cornilescu.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.

Omul ceresc: remarcabila poveste a vieții fratelui Yun din China

de Fratele Yun și Paul Hattaway

Copyright © 2011 Casa Cărții

O. P. 2, C. P. 30,

410670 Oradea

Tel. / Fax: 0259-469057; 0359-800761; 0728-874975

E-mail: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

YUN, frate

Omul ceresc: remarcabila poveste a vieții fratelui

Yun din China / fratele Yun, Paul Hattaway. - Oradea :

Casa Cărții, 2011

Index

ISBN 978-973-8998-98-8

I. Hattaway, Paul

28

Traducerea: Dorotea Sighiartău

Editarea: Simona Tămaș

Tehnoredactarea: Vasile Gabrian

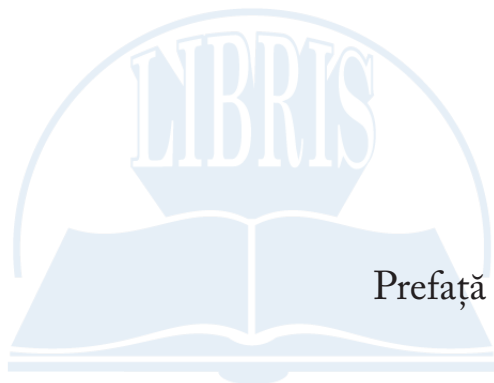
Corectura: Timeia Viman

Coperta: Adrian Mihocaș

Prefață	7
Cuvânt-înainte	9
Introducere	11
1. Începuturi modeste	15
2. O dorință împlinită	23
3. „Mergi spre Vest și spre Sud”	33
4. Dumnezeu îmi binecuvântează întreaga familie	42
5. Calea persecuției	48
6. „Dumnezeul lui Petru este și Dumnezeul tău”	59
7. Dumnezeu îmi vrea inima în întregime	69
8. „Stai liniștit și să știi că Eu sunt Dumnezeu”	76
9. Prin valea umbrei morții	91
10. Cuptorul aprins	103
11. Sfârșitul postului	117
12. Dumnezeu îmi dăruiește un fiu și mulți frați	126
13. Un suflet de mare preț primit de la Domnul	135
14. O speranță viitoare	148
15. Un cimitir acoperit cu spini	158
16. Dumnezeu toarnă din abundență din puterea Sa extraordinară	174
17. A doua oară în închisoare	187
18. O vizită dureroasă a familiei mele	197
19. Stația de alimentare cu untdelemn a lui Dumnezeu	208
20. Calea spre unitate	223
21. A treia oară în închisoare – abisul existenței mele	232

22. O evadare miraculoasă	241
23. Părăsirea cortinei de bambus	253
24. „Înapoi la Ierusalim”	267
25. Reflecții asupra celor patru ani petrecuți în Occident	281
26. Un nou tip de persecuție	292
27. O schimbare bruscă de planuri	301
28. O sămânță în pământ	311
29. Un viitor la fel de luminos ca promisiunile lui Dumnezeu	328
Index	335

Prefață

Evanghelia Domnului Isus Cristos a fost răspândită în China de mai bine de o mie de ani, propovăduirea ei făcându-se cu multe suișuri și coborâșuri, victorii și încercări.

Începând cu anul 1949, când a început persecuția asupra creștinilor, bisericile au suferit din cauza multor atacuri. Astfel, până în anul 1958, guvernul a închis toate bisericile oficiale. Soția șefului de stat Mao*, pe nume Jiang Qing, le spunea vizitatorilor străini: „În China creștinismul a fost redus la secțiunea de istorie a muzeelor. Este mort și îngropat.” În anii '70, o delegație creștină care a venit în vizită din Statele Unite ale Americii a raportat că „în China nu a mai rămas nici măcar un singur creștin”.

La începutul cărții Genesa, găsim scris că pământul „era pustiu și gol; peste fața adâncului de ape era întuneric, și Duhul lui Dumnezeu se mișca pe deasupra apelor” (Genesa 1:2). Acest text reflectă starea Bisericii chineze din perioada aceea – aceasta, cel puțin la suprafață, era moartă. În acele zile nimeni nu îndrăznea să proclame că „Isus este Domnul”. Biserica era distrusă din temelii și putem spune că era, practic, moartă.

„Dumnezeu a zis: «Să fie lumină!» și a fost lumină. Dumnezeu a văzut că lumina era bună; și Dumnezeu a despărțit lumina de întuneric” (Genesa 1:3, 4). Din fericire, noi slujim unui Dumnezeu care știe cum să învie morții! Eu cred că Dumnezeu a permis guvernului ateu să distrugă vechea structură a Bisericii chineze pentru a o putea reconstrui conform propriilor Sale scopuri. El a început cu puțin și a făcut foarte mult.

Faptul că Biserica chineză a crescut mult, ajungând la zeci de milioane de membri, este un semn nu numai al existenței lui Dumnezeu, dar și al puterii Lui nemărginite.

* Din 1935, Mao Zedong a fost lider al Partidului Comunist Chinez și apoi șef al Republicii Populare Chineze (n.tr.).

În anii '70 Biserica chineză a început să se deschidă asemenea unui boboc de trandafir care a fost închis pentru multă vreme și să-și arate din nou viața și frumusețea lumii întregi. În acea perioadă, un tânăr din partea de sud a provinciei Henan L-a întâlnit pe Domnul Isus Cristos și și-a dedicat viața Lui, urmându-L ca Domn și Stăpân. Dumnezeu a pus stăpânire pe viața sa într-un mod remarcabil.

Fratele Yun a văzut pe tot parcursul celor treizeci de ani de încercări harul lui Dumnezeu din plin în viața sa, revărsându-se ca o binecuvântare pentru mulți. El este unul dintre liderii aleși de Dumnezeu pentru această generație, un luptător puternic și lucrător credincios. Lucrarea sa a fost însoțită de multe semne și minuni, demonstrând că este un apostol al credinței (2 Corinteni 12:12). El e un bărbat plin de integritate și caracter, un om nobil, un soț și tată bun. Puterea fratelui Yun venea totdeauna din bucuria Domnului. Zâmbetul său molipsitor luminează o întregă încăpere.

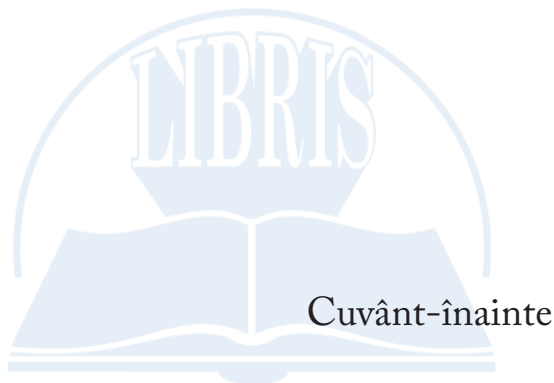
După ce am citit cartea fratelui Yun inima mi-a fost profund mișcată. Am lucrat cot la cot cu el timp de douăzeci de ani în China, însă regret că nu l-am cunoscut mai devreme.

Mărturisesc că toate povestirile din această carte sunt adevărate. Am fost martorul multor evenimente descrise pe aceste pagini. Mă simt foarte onorat că sunt prietenul cel mai apropiat și conlucrătorul fratelui Yun. El m-a respectat întotdeauna ca îndrumător spiritual și pastor, respectul fiind reciproc. Când m-am căsătorit l-am rugat pe fratele Yun să conducă serviciul de căsătorie și să ne dea binecuvântarea.

Am citit această carte plin de recunoștință la adresa lui Dumnezeu și o recomand în mod sincer ca o mărturie adevărată a lucrurilor mărețe făcute de Dumnezeu în biserica din China.

Xu Yongze
președintele Asociației liderilor bisericilor de casă*
Frăția „Sinim” din China

*Biserică de casă este un termen neoficial desemnând un grup de creștini care se întâlnesc în mod regulat sau spontan într-o locuință sau în alte spații și nu într-o clădire dedicată acestui scop (n.tr.).

Am citit cartea fratelui Yun dintr-o răsuflare, inima și sufletul fiindu-mi cuprinse de emoție și de bucurie. Am experimentat o întoarcere în timp la acele vremuri tumultuoase de mai demult și am re trăit multe amintiri scumpe.

Am atâtea în comun cu fratele Yun: ne-am născut în aceeași regiune, am mers împreună la aceeași școală și am strâns împreună recolta de pe câmp. Am plâns, ne-am rugat, ne-am bucurat și am suferit persecuții împreună. Am mâncat și am dormit sub cerul liber, rămânând împreună la bine și la rău. Ne iubeam ca doi frați de sânge.

Am lucrat împreună cu fratele Yun timp de mulți ani până când am fost arestați în Nanyang. În închisoare am fost așezați în celule separate, dar strigam pe coridoarele închisorii cu speranța că ne vom auzi vocile pentru a ne încuraja unul pe altul.

Mărturia lui Yun este scrisă cu sânge și lacrimi; călătoria sa a fost plină de încercări. În loc să se plângă și să murmure, el a învățat să treacă peste obstacole cu ajutorul lui Dumnezeu, petrecând timp pe genunchi în rugăciune.

Creștinii chinezi își aduc aminte de imaginea fratelui Yun, care de multe ori se ruga lui Dumnezeu în genunchi, cu mâinile înălțate în semn de mulțumire și cu lacrimile rostogolindu-i-se pe obraji. După multele momente dificile prin care a trecut, Dumnezeu nu numai că a deschis porțile de fier ale închisorii pentru Yun, dar l-a și folosit ca binecuvântare pentru bisericile din China și din Vest.

Fratele Yun este înzestrat cu darul de a stabili legături frățești cu credincioși din diferite biserici, unindu-i plin de blândețe. Dumnezeu l-a folosit ca pe un fir de ață care coase mai multe petice colorate într-o singură țesătură minunată. În ultimii ani ne-am îndepărtat unul de celălalt, deoarece căile ne-au dus în direcții diferite, și eu îl dojeneam în anumite privințe, în ciuda distanței dintre noi. Totuși, când am aflat cum l-a folosit Dumnezeu și când am auzit despre calea pe care a urmat-o, nu am putut decât să-l admir, să mă rușinez și să mă dojenesc singur.

În biserica din China am văzut mulți slujitori ai lui Dumnezeu lucrând plini de putere și autoritate, însă în fratele Yun am văzut un slujitor al lui Isus mereu plin de blândețe și supunere, reflectând prin propria atitudine inima Fiului Omului, care nu a venit să I se slujească, ci să slujească și să-și dea viața pentru noi.

Sper să vă bucurați și să fiți la fel de provocați de această carte cum am fost și eu.

Zhang Rongliang
Biserica de casă „Fangcheng”, China

Într-o seară caldă de septembrie, un mic grup de creștini s-au adunat în Aeroportul Internațional Bangkok pentru a-l întâmpina pe fratele Yun. Trecuseră mai mult de opt luni de când i-am văzut ultima dată fața zâmbitoare. El fusese arestat în ianuarie 2001. Pe parcursul primelor sale zile de închisoare a fost bătut până când a ajuns în pragul morții. Ulterior a fost condamnat la șapte ani de închisoare.

Din când în când veneau mesaje din închisoare pentru prietenii săi îngrijorați din toată lumea. Unul dintre ele suna în felul următor: „Dumnezeu m-a trimis să fiu martorul Său în acest loc. Există mulți oameni aici care au nevoie de Isus. Voi rămâne în această închisoare exact atâta timp cât a hotărât Dumnezeu. Nu voi pleca nici măcar cu o secundă mai devreme și nu voi sta niciun moment în plus. Voi pleca atunci când Dumnezeu va crede că lucrarea mea în această închisoare s-a sfârșit.”

În mod miraculos, Yun a fost eliberat din închisoare la data stabilită de Dumnezeu, și anume după ce a petrecut doar șapte luni și șapte zile, din totalul de șapte ani ai sentinței sale.

Astfel că noi ne aflăm acum la aeroport, așteptându-l. Ne întrebam dacă e bolnav, obosit sau fără chef de vorbă după situațiile dificile prin care a trecut.

Deodată, în sala de așteptare a terminalului de sosiri, a apărut Yun. Nu arăta deloc așa cum ni l-am imaginat! Fața îi era plină de lumină și zâmbet. Primele lui cuvinte au fost: „Slavă Domnului! Aleluia! Glorie Domnului!” Ne-am strâns mâinile și ne-am plecat capetele într-o rugăciune de mulțumire, în timp

ce alți pasageri amuzați se grăbeau pe lângă noi spre zona de check-in.

Fratele Yun este cunoscut în China sub numele de „omul ceresc”. Această poreclă provine de la un incident din anul 1984, când a refuzat să-și dea numele adevărat autorităților. Dacă și-ar fi divulgat adevărata identitate, el ar fi pus în pericol viața creștinilor locali. Ca răspuns la bătăile și amenințările Biroului Public de Securitate* de a-și divulga numele și adresa, Yun a strigat: „Eu sunt un om ceresc! Casa mea e în cer!” Credincioșii locali, care încă se mai adunau într-o casă învecinată, i-au auzit strigătul și au știut că acesta reprezintă un semnal de alarmă față de pericolul iminent. Au fugit cu toții și au scăpat de arest.

În semn de respect pentru curajul său și pentru dragostea manifestată față de Trupul lui Cristos, credincioșii din China i-au spus, până în ziua de azi, Yun, „omul ceresc”.

Însă Yun este primul care admite că are și părți care nu sunt cerești! El se luptă, ca fiecare dintre noi, cu ispite și cu slăbiciuni și realizează că fără harul lui Isus Cristos în viața sa, el nu este nimic. Odată i-a spus soției sale, Deling: „Noi nu suntem absolut nimic. Nu avem nimic pentru care să fim mândri. Nu avem abilități sau altceva pe care să I le oferim lui Dumnezeu. Opțiunea Sa de a ne folosi se datorează doar harului Său. Nu are nimic de-a face cu persoana noastră. Dacă Dumnezeu ar alege să folosească alți lucrători pentru scopurile Lui, iar pe noi să nu ne mai folosească niciodată, noi nu ar trebui să ne plângem de nimic.”

Oswald Chambers scria odată: „Dacă I te predai complet lui Dumnezeu, El va face un experiment sfânt cu tine. Experimentele lui Dumnezeu au întotdeauna succes.” Acest lucru e cu siguranță valabil pentru fratele Yun. De când L-a cunoscut pe Isus Cristos, el s-a străduit să-L slujească cu toată inima.

Există lecții și experiențe în viața lui Yun care îi pot încuraja într-un mod deosebit pe creștinii din întreaga lume, pe aceia care caută să-L urmeze pe Domnul Isus.

* Pentru o mai bună fluentă a lecturii, voi utiliza în continuare termenul de „Securitate chineză” în locul celui de „Birou Public de Securitate” (n.tr.).

Mărturia fratelui Yun demonstrează existența credincioșiei și a bunătății lui Dumnezeu în viața sa. În povestea lui este vorba despre un tânăr flămând pe care Dumnezeu L-a scos dintr-un sat sărac din provincia Henan și L-a folosit pentru zguduirea lumii. Acest om preferă să se concentreze asupra caracterului și frumuseții lui Isus Cristos, decât asupra miracolelor și suferințelor prin care a trecut. El dorește ca întreaga lume să-L cunoască pe Dumnezeu așa cum Îl cunoaște el – nu ca pe un personaj istoric și distant, ci ca pe Dumnezeul omniprezent, atotputernic și plin de dragoste.

În timpul cercetărilor mele pentru această carte am interviuat zeci de creștini din China, care au fost martori oculari și care pot demonstra veridicitatea evenimentelor descrise în paginile următoare. Pe paginile cărții vom găsi, de asemenea, câteva contribuții scurte ale soției fratelui Yun, Deling, și ale câtorva lideri chinezi ai bisericilor de casă. Aceste contribuții îl vor ajuta pe cititor să obțină o perspectivă diferită – și o imagine completă – a evenimentelor principale din viața lui Yun. Majoritatea reflecțiilor lui Deling au fost făcute în perioadele în care soțul său se afla în închisoare de dragul Evangheliei.

S-a spus că „cei care schimbă lumea nu sunt oamenii puternici, ci oamenii slabi în mâna unui Dumnezeu puternic”. Acei care îl cunosc pe fratele Yun pot mărturisi că el este un slujitor supus lui Dumnezeu, care nu dorește ca propria viață să-i aducă glorie lui sau oricărui alt om.

Fratele Yun dorește din toată inima ca povestea lui să atragă atenția și să aducă glorie singurului Om cu adevărat ceresc – Domnul Isus Cristos.

Paul Hattaway

Începuturi modeste

Numele meu este Liu Zhenying. Prietenii mei creștini îmi spun fratele Yun.

Într-o dimineață, în toamna anului 1999, mă aflu în orașul Bergen în partea de vest a Norvegiei. Eram foarte agitat, dar plin de entuziasm. Vorbisem în câteva țări din Scandinavia, mărturisind despre bisericile de casă din China și invitând și alți creștini să ni se alăture în evanghelizarea întregii Chine și a națiunilor vecine. Gazdele mele m-au întrebat dacă doream să vizitez mormântul lui Marie Monsen, o mare misionară luterană în China, care a fost folosită de Dumnezeu într-un mod minunat pentru trezirea bisericilor din diferite zone ale țării mele între anii 1901 și 1932. Lucrarea ei a fost eficientă în special în partea de sud a provinciei Henan, de unde provin eu.

Domnișoara Monsen a fost o femeie mică de statură, dar ea este un uriaș în Împărăția lui Dumnezeu. Ea a avut impact asupra Bisericii chineze nu numai prin cuvintele ei, ci și prin stilul ei de viață plin de sacrificii. A fost o ucenică dedicată în totalitate și fără compromisuri lui Isus Cristos, care ne-a oferit un exemplu minunat al suferinței și jertfirii pentru Domnul.

Dumnezeu a folosit-o într-un mod extraordinar pe Marie Monsen, așa încât lucrarea ei a fost însoțită de multe semne și minuni.

În 1932, când și-a terminat lucrarea în China, Monsen s-a întors în Norvegia pentru a avea grijă de părinții ei, care erau în vârstă. Ea nu s-a mai întors niciodată în China, dar a lăsat în urmă o moștenire rămasă vie în bisericile chineze actuale – prin credința ei lipsită de compromisuri, prin zelul ei nepotolit și prin dorința inimii ei schimbate și dedicate în totalitate lui Cristos.

Am avut marele privilegiu de a-i vizita mormântul din țara sa natală. M-am întrebat dacă există vreun alt creștin chinez care să se fi bucurat de acest privilegiu de care m-am bucurat eu. Când a venit Marie Monsen în China, erau foarte puțini creștini în zona din care provin eu, iar biserica era slabă. Astăzi sunt milioane de credincioși acolo. M-am gândit să îi mulțumesc lui Dumnezeu în numele lor pentru viața ei.

Mașina noastră a parcat lângă cimitir. Acesta era situat lângă un deal într-o vale îngustă și era traversat de un râu. Ne-am plimbat prin el timp de câteva minute, sperând să îi observăm numele pe vreuna dintre cele câteva sute de pietre funerare aflate acolo. Pentru că nu am putut localiza imediat mormântul lui Monsen, ne-am îndreptat spre biroul administratorului pentru a cere ajutor. Numele Mariei Monsen nu îi era familiar administratorului, așa că a căutat într-un registru în care erau trecute numele persoanelor îngropate în cimitirul respectiv. După ce a căutat numele ei pe paginile registrului, ne-a dat o veste greu de crezut: „Marie Monsen a fost într-adevăr îngropată aici în 1962. Dar mormântul ei a fost lăsat în paragină foarte multă vreme, prin urmare astăzi este doar o bucată de pământ gol, fără piatră funerară.”

În cultura chineză amintirea oamenilor care au făcut lucruri mărețe este prețuită de generațiile următoare, așa că nu mi-am putut imagina că așa ceva era cu puțință. Credincioșii locali mi-au explicat că ei încă o respectau foarte mult și că i-au onorat amintirea în diferite moduri, ca de exemplu publicându-i biografia la câteva decenii după moartea ei. Dar pentru mine, mormântul ei nemarcat era o insultă și o greșeală ce trebuia rectificată.

Eram profund îndurerat și cu inima plină de mâhnire. Așa că, plin de asprime, le-am spus creștinilor norvegieni care erau cu

mine următoarele lucruri: „Trebuie să o respectați pe această femeie a lui Dumnezeu! Veți avea doi ani la dispoziție ca să construiți un mormânt și o piatră funerară nouă în memoria Mariei Monsen! Dacă nu o veți face, voi aranja personal ca niște frați chinezi să străbată tot drumul din China până în Norvegia pentru a-i construi un mormânt! Avem mulți frați în China care sunt cioplitori în piatră îndemânatici datorită experienței acumulate pe parcursul anilor petrecuți în lagărele de muncă silnică din pricina Evangheliei. Dacă vouă nu vă pasă, ei vor fi mai mult decât bucuroși să facă lucrul acesta în locul vostru!”

M-am născut în 1958, în timpul anului chinezesc bisect, fiind cel de-al patrulea copil din cei cinci ai familiei mele. Am venit pe lume într-un sat vechi de fermieri numit Liu Lao Zhuang din ținutul Nanyang, situat în partea de sud a provinciei Henan din China.

În Henan locuiesc aproape o sută de milioane de oameni, fiind astfel cea mai populată provincie din China. În ciuda acestui fapt, am avut multe spații libere în care am crescut – multe dealuri pe care am urcat și copaci în care ne-am cățărat. Deși viața era grea, îmi amintesc totuși de momentele de veselie din copilăria mea.

Toți cei șase sute de locuitori din satul meu erau și sunt fermieri până în ziua de azi. Nu s-au schimbat foarte multe de pe vremea când eram mic. Noi cultivam în special cartofi, porumb și grâu, dar și varză și legume rădăcinoase.

Casa noastră avea o structură foarte simplă; era construită din lut uscat cu acoperiș din paie. Ploaia reușea întotdeauna să găsească găurile din acoperișul nostru, în timp ce iarna vânturile reci își făceau loc prin golurile din pereți. Când temperaturile scădeau sub zero grade Celsius, obișnuiam să punem pe foc pănuși rămase ca să ne încălzim. Nu ne puteam permite să cumpărăm cărbuni.

Uneori vara era atât de cald și umed, încât nu suportam să dormim înăuntrul casei noastre slab aerisite. Paturile erau trase afară și întreaga familie se alătura celorlalți săteni, care dormeau în aerul răcoros, sub cerul liber.

Numele provinciei Henan înseamnă „partea de sud a râului”. Marele Râu Galben străbate partea de nord a provinciei. Inundațiile sale frecvente au provocat, timp de secole, durere oamenilor care locuiesc pe malurile sale. Eram conștienți de acest lucru, dar pentru noi partea de nord a provinciei Henan era la milioane de kilometri distanță.

Satul nostru era situat pe dealurile din partea de sud a provinciei, departe de inundațiile devastatoare și de influențele din exterior. Singurul lucru care ne preocupa era următoarea recoltă. Viața noastră se-nvârtea în circuitul care includea aratul, semănatul, irigatul și recoltatul. Tatăl meu spunea că tot ceea ce contează este efortul nostru de a face rost de hrană. Era nevoie de toți membrii familiei la muncă, așa că de la o vârstă fragedă am mers și eu la câmp să-mi ajut frații și surorile. În consecință, nu am avut oportunitatea de a merge foarte mult la școală.

În alte părți ale Chinei, băștinașii din Henan au reputația de a fi încăpățânați precum catării. Probabil din cauza încăpățânării nu au primit cei din provincia Henan credința creștină atunci când aceasta a fost adusă pentru prima dată în provincia noastră în anul 1884, de misionarii protestanți. Mulți misionari au lucrat în Henan fără prea mare succes. În anul 1922, după aproape patruzeci de ani de efort misionar, existau doar 12 400 de creștinoși protestanți în întreaga provincie.

Aceia care acceptau religia „diavolilor străini” erau ridiculizați și persecutați de comunitatea din care făceau parte. De multe ori opoziția membrilor comunității se transforma în acte violente; creștinii erau bătuți, iar unii chiar omorâți pentru credința lor. Până și misionarii au întâmpinat persecuții. Mulți oameni îi considerau niște unelte ale imperialismului și ale colonialismului, fiind trimiși de propriile națiuni pentru a prelua controlul asupra inimilor și minților poporului chinez, în timp ce guvernele le jefuiau țara de resursele naturale.

Atrocitățile împotriva străinilor au atins punctul culminant în anul 1900, când o societate secretă numită „Boxerii” a instigat un

atac național împotriva străinilor. Majoritatea au reușit să scape de măcel, însă mulți misionari se aflau în zone rurale îndepărtate din interiorul Chinei, departe de siguranța orașelor mari de pe coastă. Boxerii au masacrat cu brutalitate mai mult de 150 de misionari și mii de convertiți creștini.

Acești oameni curajoși și capabili de sacrificiu au venit să ne slujească națiunea și să ne aducă dragostea Domnului Isus Cristos, dar au fost măcelăriți. Ei au venit să Îl împărtășească pe Cristos și să ne îmbunătățească viețile prin construirea de spitale, orfelinate și școli. Noi însă i-am recomensat cu moartea.

După evenimentele din 1900, unii oameni au crezut că misiunii se vor speria și nu vor mai veni niciodată înapoi în China.

Se înșelau.

Pe data de 1 septembrie 1901, un vapor mare a ancorat în portul din Shanghai. O domnișoară necăsătorită din Norvegia a coborât de pe pasarela vaporului și a călcat pentru prima dată pe pământul chinez. Marie Monsen făcea parte dintr-un val de misionari, care, inspirați de martiriile din anul precedent, s-au dedicat total unei lucrări misionare.

Monsen a rămas în China timp de peste treizeci de ani. Ea a locuit pentru o vreme în ținutul meu natal, Nanyang, unde a încurajat și a antrenat un grup mic de credincioși creștini care se formase între timp.

Marie Monsen se deosebea de majoritatea celorlalți misionari. Ea părea că nu e preocupată să facă impresie bună asupra liderilor bisericilor creștine. De multe ori le zicea: „Toți sunteți niște ipocriți! Îl mărturișiți pe Isus Cristos doar cu buzele, în timp ce inimile voastre nu sunt în totalitate dedicate Lui! Pocăiți-vă înainte să fie prea târziu ca să scăpați de judecata lui Dumnezeu!” Astfel aducea ea foc din altarul lui Dumnezeu.

Monsen le spunea creștinilor că nu e destul să studieze viețile credincioșilor născuți din nou, ci ei înșiși trebuie să se nască din nou pentru a intra în Împărăția cerurilor. Cu o astfel de învățătură, ea nu mai punea accentul pe cunoștințele intelectuale, ci arăta fiecărui om că e responsabil personal înaintea lui Dumnezeu

pentru propria viață spirituală interioară. Mulți oameni au fost convertiți, iar focul trezirii se răspândea în China centrală, în fiecare sat prin care trecea ea.

În anul 1940 un alt misionar din Vest a predicat Evanghelia mamei mele, care avea douăzeci de ani la vremea aceea. Deși nu a înțeles pe deplin despre ce era vorba, ea a fost adânc impresionată de ceea ce a auzit. Îi plăcea îndeosebi să cânte și să asculte istorisirile din Biblie împărtășite de echipele mici de evangheliști care călătoreau prin zona rurală. Mama mea a început curând să meargă la biserică și și-a dedicat viața lui Isus Cristos.

În 1949 China a devenit țară comunistă. Într-un interval de câțiva ani toți misionarii au fost expulzați, clădirile bisericilor au fost închise și mii de pastori creștini au fost aruncați în închisoare. Mulți și-au pierdut viața. Mama mea a fost de față când misionarii au părăsit ținutul Nanyang la începutul anilor '50. Ea nu a uitat niciodată lacrimile din ochii lor, care li se rostogoleau pe obraji în timp ce se îndreptau spre coastă însoțiți de gărzi înarmate. Pe neașteptate, lucrările lor luaseră sfârșit.

În 1950, doar dintr-un singur oraș, Wenzhou, din provincia Zhejiang, patruzeci și nouă de pastori au fost trimiși în lagăre de muncă silnică aproape de granița cu Rusia. Mulți au primit sentințe de până la douăzeci de ani pentru „crima” înfăptuită, adică predicarea Evangheliei. Din acești patruzeci și nouă de pastori, doar unul singur s-a întors acasă. Restul de patruzeci și opt au murit în închisoare.

În ținutul meu natal, mulți credincioși au fost crucificați pe zidurile bisericilor pentru că nu au vrut să se lepede de Cristos. Alții au fost legați de vehicule sau de cai și târâți pe pământ până ce au murit.

Unul dintre pastori a fost legat și atârnat de o funie lungă. Autoritățile, exasperate de faptul că el nu voia să se lepede de credința sa, au folosit o macara improvizată pentru a-l ridica în aer la o înălțime foarte mare. Pastorul a fost întrebat de persecutorii săi pentru ultima oară, în fața multor martori care au venit să-l acuze pe nedrept că este un „revoluționar înverșunat”, dacă

vrea să se dezică de credința lui. El a strigat: „Nu! Eu nu mă voi lepăda de Domnul Isus care m-a mântuit!” Ca urmare, funia a fost dezlegată, iar pastorul s-a prăbușit la pământ.

Cei care l-au torturat au descoperit că pastorul nu era încă mort, așa că l-au ridicat a doua oară în aer, dezlegând din nou funia pentru a-l termina pentru totdeauna. Pastorul a murit în viața aceasta, însă el continuă să trăiască în cer având recompensa unuia care a fost credincios lui Dumnezeu până la capăt.

În acea vreme viața a fost dificilă nu doar pentru creștini. Mao a lansat un experiment numit „Marele Salt Înainte”, care a provocat o foamete mare peste tot în China. A fost, de fapt, un mare salt înapoi pentru națiune. Conform statisticilor, în provincia mea natală Henan, opt milioane de oameni au murit de foame.

În această perioadă dificilă, bisericuța firavă din ținutul meu natal Nanyang a fost împrăștiată. Membrii acesteia au ajuns ca oile fără păstor. Mama mea a părăsit și ea biserica. În următoarele decenii, neavând părtășie cu niciun creștin și necitind Cuvântul lui Dumnezeu, ea a uitat aproape tot ce a învățat când era tânără. Relația ei cu Domnul se răcise.

Pe data de 1 septembrie 2001 – exact la o sută de ani de la ziua în care Marie Monsen a ajuns pentru prima dată în China cu scopul de a-și începe lucrarea misionară – mai mult de trei sute de creștini norvegieni s-au adunat în cimitirul din Bergen pentru un program special de rugăciune și consacrare. A fost ridicat vălul de pe noua și frumoasa piatră funerară construită în memoria Mariei Monsen și sponsorizată de diferite biserici și frați creștini.

Poza lui Monsen și numele ei chinezesc apăreau pe această piatră funerară alături de următoarele rânduri:

MARIE MONSEN 1878–1962
MISIONARĂ ÎN CHINA ÎNTRE ANII 1901–1932

Când le-am spus credincioșilor din China că piatra funerară a Mariei Monsen a fost reconstruită, au răsuflat ușurați și au mulțumit lui Dumnezeu.

Noi trebuie să prețuim amintirea sacrificiului celor pe care Dumnezeu i-a folosit să-Și instaureze Împărăția. Ei merită tot respectul și admirația noastră.